

Stanisław Duchniewicz

Polskie dylematy zarządzania państwem

Zarządzanie. Teoria i Praktyka nr 2 (6), 97-107

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanisław Duchniewicz

Wyższa Szkoła Menedżerska w Warszawie

POLSKIE DYLEMATY ZARZĄDZANIA PAŃSTWEM

Dylematy polskiej nauki o zarządzaniu ograniczające jej zastosowanie do zarządzania państwem:

- ograniczenie obszaru badań nauki o zarządzaniu do skali mikro, w związku z przyjęciem paradygmatu nauk ekonomicznych, jako obowiązującego tę dyscyplinę nauki,
- brak instytucji naukowych zajmujących się sferą zarządzania organizacjami skali makro oraz możliwości i wsparcia do prowadzenia badań użytecznych i refleksyjnych w tym przedmiocie.

Powszechna krytyka polskiej nauki o zarządzaniu, cytując:

- brak powszechnie akceptowanego i precyzyjnego określenia przedmiotu jej badań – A.K. Koźmiński,
- brak logiki rozwoju teorii zarządzania – K. Oblój,
- porażająca dowolność definiowania pojęć w nauce zarządzania – K. Zimniewicz,
- dżungla zarządzania – H. Koontz,
- brak teorii zarządzania państwem – B. Nogalski,
- brak własnego suwerennego paradygmatu polskiej nauki o zarządzaniu – S. Sudół,
- podejście formalistyczne, zamykające dla nauk o zarządzaniu, perspektywę badań nad zarządzaniem państwem oraz organizacjami skali makro, mezo – S. Duchniewicz.

Brak własnego paradygmatu wynika z przyjęcia przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i tytułów paradygmatu dziedziny Nauk ekonomicznych, w którym obszar badań dyscypliny naukowej pt.: Nauki o zarządzaniu, ograniczono do sfery mikro czyli zarządzania przedsiębiorstwem. Patrz uchwała z dnia

24 października 2005, § 1 ust. 3. W skład dziedziny Nauki ekonomiczne wchodzi następujące dyscypliny: ekonomia, finanse, nauki o zarządzaniu, towaroznawstwo.

Z braku paradygmatu nie ma:

- definicji zarządzania przydatnej w zarządzaniu państwem,
- sformułowanej definicji organizacji w takiej sytuacji – prakseologiczna definicja nie jest odpowiednia mówi bowiem o całości, systemie,
- brak organizacyjnej definicji państwa i administracji publicznej.

I jak taką naukę bez własnego paradygmatu, badań instytucjonalnych, wzorców i dyrektyw praktycznych zaprząć, zalecić do użytecznego zarządzania państwem przez administrację publiczną? Poważny problem do rozwiązania, a najłatwiej go zostawić nie rozwiązany. Jest to dobry temat dla naukowej konferencji.

Kontynuując wątek dylematów – nie ma pojęcia zarządzania państwem. Oficjalnie w naukach o zarządzaniu obowiązuje, funkcjonuje pojęcie administrowania państwem, powstałe w okresie despotii.

Przykład: na konferencji w Akademii Podlaskiej wystąpiłem z referatem, w którym zawarte było trochę przewrotne pytanie: zarządzać czy administrować państwem, przedstawiłem analizę literatury światowej i polskiej, z której wynikało wprost, iż państwem się zarządza. Podczas dyskusji na sesji plenarnej wstaje prof. dr hab., członek rzeczywisty PAN w obszarze nauk o zarządzaniu i oświadcza, państwem się nie zarządza lecz administruje, a w ogóle nie ma teorii zarządzania państwem.

Naukowa konkluzja konferencji w Akademii Podlaskiej dotycząca problematyki zarządzania państwem: nie ma teorii zarządzania państwem, zatem nie zarządza się nim lecz administruje.

Podejście do zarządzania organizacjami skali mikro i makro, w tym państwem na świecie.

Podział na skalę makro i mikro jest podziałem metodologicznym.

Państwo jako organizacja w ujęciu systemowym i prakseologicznym jest całością i zarządzanie zajmuje się całością oraz np. relacjami między organizacjami skali makro i mikro, jak to uczynili amerykańscy Nobliści.

W 1993 nagrody Nobla z zakresu ekonomii uzyskali **Robert Fogel** oraz **Douglas North** za wkład w odnowę historii gospodarczej (kriometria) przez zastosowanie teorii ekonomii i metod ilościowych do wyjaśniania i projektowania zmian gospodarczych i instytucjonalnych występujących w organizacjach, jako całościach powiązanych systemowo, oczywiście z uwzględnieniem **relacji występujących między organizacjami skali makro i mikro**. Ten metodologiczny podział został ustalony dla potrzeb ekonomii, nie musi obo-

wiązywać naukę o zarządzaniu, ani wykluczać z obszaru badań nauki o zarządzaniu skali makro.

W 2012 r. nagrodę Nobla w dziedzinie ekonomii uzyskali **Alvin E. Roth** i **Lloyd S. Shapley** za pracę nad **metodami maksymalnie efektywnego dopasowania do siebie czynników występujących na rynku, w tym relacji dopasowania między organizacjami skali makro i mikro i uzyskiwanej dzięki niej efektywności.**

Tymi relacjami dopasowania czynników wpływających na **sprawne i skuteczne czyli efektywne** działanie organizacji skali makro i mikro na świecie zajmuje się **nauka o zarządzaniu**, tylko nie w Polsce.

Na świecie obowiązuje podejście merytoryczne całościowe.

Od zarania dziejów ludzkości: ludność, społeczności, na jakiś sposób (intuicyjny) organizowały się dla realizacji określonych celów, po czasy podjęcia naukowego określenia koncepcji zarządzania wielką organizacją jaką jest państwo.

W tym miejscu przywołać należy szkołę klasyczną – kierunek administracyjny z jego idealnym modelem administracji publicznej, prakseologię, prakseologiczną teorię zarządzania, public management, new public management, amerykańską pragmatyczną szkołę zarządzania. Bardzo interesująco zmagania tych dwu podejść formalistycznego i merytorycznego w Polsce, analizuje i opisuje L. Krzyżanowski 1995.

Z historii starożytnej dowiadujemy się, że człowiekowi od dawien dawna właściwe są umiejętności:

- planowania,
- organizowania,
- kontroli.

Sumeryjskie kanały nawadniające, greckie zespoły miejskie sakralne, amfiteatry, rzymskie drogi, akwedukty, kolosea, mur chiński i piramidy świadczą o umiejętności planowania, sztuce (greckie techne) organizowania wielkich przedsięwzięć angażujących tysiące ludzi.

Rozwijała się strategia (chiński filozof Sun Cy) i sztuka dowodzenia operacjami wojennymi: lądowymi, morskimi, doskonała przez wielkich wodzów helleńskich, rzymskich, kartagińskich oraz sztuka duchowego przewodzenia ludziom przez myślicieli i kapłanów. Ekspansja terytorialna Wielkiej Brytanii dokonana drogą morską. Trzyście kolonii w Ameryce Północnej. Skolonizowanie Indii, Kanady, Australii jest dziełem profesjonalnego planowania i organizowania, czyli wykonania przyjętego planu, przemyślanej kontroli, wątku motywacji nie będziemy rozwijać.

Źródła pisane, wykopaliska, potwierdzają istnienie w dziejach ludzkości wyodrębnionych, zorganizowanych całości organizacyjnych, polityczno-gospodarczych w formie miast – państw sumeryjskich w IV tysiącleciu p.n.e..

Na świecie nie ma takich dylematów, jak w Polskiej nauce o zarządzaniu. Do zarządzania rzeczami zorganizowanymi w tym państwie, stosowane są wszystkie użyteczne teorie zarządzania, definicje, łącznie z kluczowymi będącymi w symbiozie z paradygmatem nauki o zarządzaniu.

1. Paradygmat nauki o zarządzaniu obejmuje całość, czyli skalę makro, mikro oraz relacje między nimi. Do zakreślenia obszaru badań nauki o zarządzaniu w tym artykule, użyto pojęcia paradygmatu przyjętego w nauce, w tym naukach zarządzania na świecie, czyli tzw. macierzy dyscypliny naukowej autorstwa Kuhna, na którą składają się cztery podstawowe elementy i są to:

- symboliczne uogólnienia,
- modele heurystyczne i ontologiczne,
- wartości naukowe oraz
- wzorce.

W stosunku do paradygmatu używa się też określeń:

- systematyzacja, uporządkowanie, macierz,
- fundament,
- rdzeń,
- kotwica,
- obszar i zakres.

2. Obowiązuje definicja organizacji wzorowana na T. Kotarbińskim. Organizacja to całość składająca się z elementów, które mają cechę współprzyczyniania się do powodzenia tej całości.

Wyróżnia się trzy znaczenia organizacji:

- rzeczowe (nawiązuje do podejścia zasobowego),
- atrybutowe i
- czynnościowe, nawiązuje do funkcji zarządzania i podejścia systemowego (współprzyczyniania się) części elementów dla uzyskania cechy wysokiej jakości zorganizowania tej całości, zbudowanej z zasobów.

3. Powszechnie jest stosowana funkcjonalno-zasobowa definicja zarządzania R.W. Griffina.

Definicje zarządzania przyjęte za wzorce są zgodne z paradygmatem, obszarem badań nauki o zarządzaniu. Taką jest definicja funkcjonalno-zasobowa (4 funkcje i 4 zasoby) podana poniżej:

„Zarządzanie to zestaw działań obejmujących: planowanie, organizowanie, motywowanie, kontrolowanie, zorientowanych na wykorzystanie zasobów: ludzkich, informacyjnych, finansowych i rzeczowych dla realizacji celu, planu organizacji, w sposób sprawny i skuteczny. Zmodyfikowana przez S. Duchniewicza definicja Ricky. W. Griffina.

4. Definicje państwa:

Przyjęta jest definicja organizacji na wzór polskiej prakseologicznej, obejmująca wszystkie organizacje w tym państwo.

Dwie uznane definicje państwa:

- Klasyczna definicja państwa, według teorii Geорга Jellinka: na definicję państwa składają się trzy elementy, są nimi:
 - terytorium,
 - ludność,
 - władza (dana przez ludność adm. publicznej) po co? Aby zarządzać czy administrować?
- Prakseologiczna – państwo jest organizacją. Definicja organizacji podano wyżej w punkcie 2-gim.

5. Definicja administracji publicznej:

Według S. Duchniewicza administracja publiczna to struktury i instytucje władzy:

- politycznej, czyli partii dofinansowywanych z podatków, legalnie działających na podstawie przepisów prawa,
- ustawodawczej, stanowiącej (sejm, senat, sejmiki wojewódzkie, rady powiatowe i gminne),
- struktury i instytucje władzy wykonawczej (rządowe i samorządowe, pozarządowe),
- struktury i instytucje sądowe.

Administracja publiczna rozpatrywana jest tutaj w systemowym powiązaniu z władzą polityczną, bowiem administracja publiczna musi przełożyć wybrany przez ludność program danej partii na plan społeczno-gospodarczego rozwoju państwa, a następnie sprawnie go realizować.

Podstawowym zadaniem partii dofinansowywanych z budżetu państwa, jest identyfikacja i racjonalizacja potrzeb ludności przełożona na programy wyborcze partii, które są bardzo ważnym elementem systemu zarządzania państwem, a dotąd w takiej roli nie występują.

6. Teorie użyteczne w zarządzaniu państwem przez administrację publiczną:

Państwo jest organizacją, do której stosuje się zasady teorii i organizacji zarządzania jak do każdej i innej organizacji

- T. Kotarbiński,
- P. Drucker w *Management Challenge for XXI Century* – 1999 London,
- W. Kieżun ponownie 2004, 2011.

Nie ma potrzeby opracowywania odrębnej teorii zarządzania państwem, jak sugerują niektórzy polscy uczeni z dziedziny zarządzania.

Do zarządzania państwem, jak do każdej innej organizacji, użyteczne są aktualne znane teorie zarządzania, tylko, jak lekarstwa w medycynie, powinny być dobrane, stosowane kompetentnie i profesjonalnie.

Powszechnie znane teorie, koncepcje zarządzania, mogą być użyteczne w profesjonalnym zarządzaniu państwem, w tym zdefiniowana, innowacyjna dyscyplina naukowa, jaką jest prakseologiczna teoria zarządzania w swej istocie obejmująca całość, w tym skalę makro organizacji czyli też państwo.

Nauki o zarządzaniu dysponują bezpośrednio lub na zasadzie kooperacji z innymi naukami, wzorcami dyrektywami praktycznego działania i dotyczą czterech funkcji zarządzania oraz zarządzania czterema zasobami, wymienionymi w paradygmacie nauki o zarządzaniu.

Rozszerzenie tematyki referatu oraz omówienie wyników badań autora będzie można znaleźć w przygotowywanej książce pt: *Szkice o zarządzaniu państwem przez administrację publiczną*, która ukaże się na rynku księgarskim w II połowie 2013.

Wstępne wyniki badań ankietowych:

- administracja publiczna otrzymuje władzę od ludności państwa podczas wyborów powszechnych dla realizacji planu społeczno-gospodarczego odzwierciedlającego jej racjonalnie ustalone potrzeby,
- partie polityczne, w których zrzesza się poważna część ludności, powinny identyfikować jej potrzeby, przygotowywać programy i projekty ich sprawnego realizowania,
- profesjonalnie przygotowane programy i projekty wykonawcze (realizacyjne) poszczególnych partii, byłyby przydatne ludności do decydowania na kogo głosować podczas wyborów do sejmu,
- podczas wyborów prezydenta, kandydaci powinni prezentować jasny pogląd co do tego, na jakie strategiczne cele będą zwracać szczególną uwagę, aby zrealizować przyjęty przez Sejm plan społeczno-gospodarczego rozwoju kraju, w tym poprawy poziomu życia ludności. Cele te powinny nawiązywać konweniować z profesjonalnie przygotowanymi programami legalnie funkcjonujących partii,
- podział na władzę ustawodawczą (sejm), wykonawczą (rząd) i sądowniczą (sądy powszechne) jest podziałem profesjonalnym, zgodnym z teorią zarządzania,
- po wyborze przez ludność programu danej partii, sejm powinien zmodyfikować dotychczasowy plan społeczno-gospodarczego rozwoju kraju co do jego zakresu, priorytetów i środków realizacji,
- w związku z wyborem przez ludność programu danej partii i zmodyfikowaniu przez Sejm planu społeczno-gospodarczego rozwoju kraju, nie jest niezbędna radykalna wymiana kadr wykonawczych administracji publicznej rządowej, a także sądowniczej, są to z reguły profesjonalni pra-

cownicy wykonujący program wybrany przez ludność jednej z legalnych partii Polski. W Stanach Zjednoczonych ograniczono formalnie zakres wymiany kadr administracji publicznej po zmianie warty;

- prezydent jako element władzy wykonawczej, ale wybrany z partii opozycyjnej, ma konstytucyjny obowiązek wspierać realizację programu partii wybranej przez ludność,
- w związku z zasadami teorii zarządzania, należy wyróżnić administrację publiczną, jako element systemu zarządzania państwem, odpowiedzialną przed ludnością i opłacaną przez nią za profesjonalną realizację wybranego przez nią programu,
- nieprawidłowym jest powszechne utożsamianie administracji z państwem, bowiem to nie państwo (ludność, terytorium, władza) odpowiada za bezrobocie, rozwój gospodarczy, powiększanie czy też zmniejszanie długu publicznego, zapobieganie skutkom powodzi, czy też sukces gospodarczy w dobie kryzysu, ale wyspecjalizowana część tego państwa, czyli administracja publiczna ustawodawcza (plany), wykonawcza (resorty), które do tej roboty otrzymały od ludności władzę i pieniądze.

Państwem jako organizacją należy:

- zarządzać przy użyciu do tego celu wyspecjalizowanej administracji publicznej; analizującej potrzeby ludności, sporządzającej racjonalne plany ich realizacji, kontrolującej ich wykonanie,
- organizować czyli budować urządzenie wykonawcze w postaci sprawnych struktur administracji publicznej,
- motywować wysoce etycznych, mających misję pracowników administracji publicznej, do sprawnej realizacji zadań wynikających z planu społeczno-gospodarczego rozwoju kraju,
- kontrolować wykonywanie zadań wynikających z w/w planu, czy są realizowane w sposób sprawny, skuteczny i ekonomiczny, od jakości zarządzania zależy bowiem, czy ludności rzeczywiście poprawi się byt na planowanym poziomie.

Polska nauka o zarządzaniu decyzją urzędniczą pozbawiona jest prawa do zajmowania się badaniami i wzorcami przydatnymi w sprawnym zarządzaniu organizacjami skali makro w tym państwie.

Dojrzałość nauki zgodnie z filozofią pragmatyczną ocenia się przez pryzmat sformułowania użytecznych praktycznie, społecznie wzorców i dyrektyw.

Wyprowadzone ze spójnej analizy wymienionych w artykule komponentów nauki: wzorce i dyrektywy praktyczne, świadczą o użyteczności społecznej danej dyscypliny naukowej.

Tym, czego zazwyczaj najbardziej **brakuje niedojrzałym paradygmatom** są właśnie **zestawy wzorców**. Tak też jest w przypadku nauk o zarządzaniu, co

ujawnia się w ich niedorozwoju metodologicznym, a także w problemach związanych z procesem nauczania – A. Szpaderski.

Wzorce dla menedżerów np., to projekty zastosowania wyników badawczych do konkretnych problemów praktyki. Według Thomasa S. Kuhna, będący zwieńczeniem wyników badań wzorzec stanowi paradygmat nauki w węższym rozumieniu tego słowa.

Polska nauka o zarządzaniu **ma awersję** do formułowania wzorców i dyrektyw praktycznych np. interesująca koncepcja „Równowagi organizacyjnej” A.K. Koźmińskiego, nie uzyskała upowszechnienia z powodu **braku** użyteczności społecznej czyli braku wzorca.

Bolał nad tym autor koncepcji dziwić się, dlaczego inne koncepcje reengineering, outcouring, czy SKW pozornie mniej skomplikowane, cieszą się uznaniem menedżerów, zwyczajnie miały wzorce i dyrektywy przydatne w sprawnym działaniu.

Przykładem wzorcowego paradygmatu w nauce jest **prakseologia** T. Kotarbińskiego.

Przykładem **wzorców i dyrektyw praktycznych wieńczących osiągnięcia nauk o zarządzaniu** są prace P. Druckera, począwszy od książki (biblii) pt: **Praktyka zarządzania 1955**.

Ale **pierwszych wzorców** służących efektywnemu zarządzaniu dostarczyło **naukowe zarządzanie** Fryderica W. Taylora – zastosowane do poprawy wydajności pracy brygady ładowaczy w stalowni, w której sam pracował. Otóż dzięki zastosowaniu naukowej organizacji pracy, pracę którą wykonywało dotąd 600 pracowników z powodzeniem wykonywało 150.

Negatywnych wzorców dostarczył **model idealnej biurokracji** Maxa Webera. Model, który miał zapewnić sprawne zarządzanie państwem przez oświeconych monarchów absolutnych Europy, przyczynił się w dużej mierze do ich upadku, a **biurokracja stała się synonimem niesprawnego działania**.

Wnioski końcowe

Nauka o zarządzaniu na świecie ma charakter użyteczny, jej wyniki badań, wzorce i dyrektywy praktyczne służą tym społecznościom, organizacjom, które profesjonalnie je stosują.

Nie może być użyteczna społecznie nauka o zarządzaniu w wydaniu polskim, niesuwerenna, niespójna, bez własnego paradygmatu, bez wypracowanych wzorców praktycznego zastosowania do zarządzania organizacjami na poziomie makro, w tym państwem.

Niezbędnie jest pilne zorganizowanie kongresu na temat suwerennej tożsamości, paradygmatu polskiej nauki o zarządzaniu, kongresu na wzór VIII kongresu ekonomistów polskich, na którym zostanie przyjęty polski paradygmat nauki o zarządzaniu, porządkujący, „umożliwiający zorientowanie się w koncepcjach i wartości istniejącej współcześnie dżungli teorii organizacji i zarządzania, wyrażającej się w istnieniu wielu kierunków – nieraz wzajemnie wykluczających się, z których pewna część jest budowana w interesie określonych grup czy środowisk” – W. Kieżun 2011.

Przyjęcie paradygmatu wyprowadzonego z ponad 100-letniego dorobku nauki o zarządzaniu, obejmującego swym obszarem badawczym całości zorganizowane w skali mikro, mezo i makro, jego formalne zaakceptowanie przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego umożliwi suwerenny, także instytucjonalny, rozwój nauki o zarządzaniu.

Na uczelniach polskich powstaną zablokowane do dziś kierunki zajmujące się zarządzaniem organizacjami, instytucjami w skali makro, w tym państwem; katedry, instytuty o ogromnej użyteczności społecznej potwierdzone sukcesami w praktyce zarządzania innych państw.

Literatura

- Winczorek P., *Wstęp do nauki o państwie*, LIBER, Warszawa 1996.
- Antonowicz L., *Państwa i terytoria – studium prawnomiędzynarodowe*, PWN, Warszawa 1998.
- Kowalski J., Lamentowicz W., Winczorek P., *Teorie państwa i prawa*, PWN, Warszawa 1981.
- Lamentowicz W., *Państwo współczesne*, Wyd. Szk. i Pedagog., Warszawa 1996.
- Wronkowska S., Zmierzczak M., *Kompendium wiedzy o społeczeństwie, państwie i prawie*, PWN, Warszawa 1995.
- Kustra E., *Wstęp do nauk o państwie i prawie*, Toruń 2000.
- Łopatka A., *Encyklopedia Prawa*, WSHiP, 1998.
- Bertalanffy L. von, *Znaczenie ogólnej teorii systemów*, [w:] Bertalanffy L. von, *Ogólna teoria systemów. Podstany, rozwój, zastosowania*, PWN, Warszawa 1984.
- Duchniewicz S., (red.), *Koncepcje i metody zarządzania*, Warszawa 2010.
- Frąckiewicz-Wronka A., (red.), *Zarządzanie publiczne – elementy teorii i praktyki*, Warszawa 2004.
- Kieżun W., *Autonomization of Organizational Units. From Pathology of Organization*, ZTI OIN PAN, Warszawa 1977.
- Kieżun W., *Management in Socialist Countries. USSR and Central Europe*, Walter de Gruyter, Berlin – New York 1991.
- Kieżun W., *Podstany organizacji i zarządzania*, KiW, Warszawa 1980.

Kieżun W., *Sprawnne zarządzanie organizacją. Zarys teorii i praktyki*, OW SGH, Warszawa 1998.

Kieżun W., Kubin J., *Dobre państwo*, Warszawa 2004.

Kieżun W., *Drogi i bezdroża polskich przemian*, Warszawa 2011.

Kieżun W., *Patologia transformacji*. Wyd. Poltext, Warszawa 2012.

Krzyżanowski L.J., *O podstawach kierowania organizacjami inaczej: PARADYGMATY modele, metafory, FILOZOFIA metodologia, DYLEMATY trendy*, Warszawa 1999.

Kuhn T.S., *Droga do nauki normalnej*, [w:] Kuhn T.S., *Struktura rewolucji naukowych*, Fundacja Aletheia, Warszawa 2001.

Koźuch B., *Zarządzanie publiczne. W teorii i praktyce zarządzania*, Warszawa 2004.

Senge P.M., *Piąta dyscyplina. Teoria i praktyka organizacji uczących się*, OW Wolters Kluwer, Kraków 2006.

Sudol S., *Nauki o zarządzaniu. Węzłowe problemy i kontrowersje*, Dom Organizatora, Toruń 2007.

Szpaderski A., *Prakseologiczna teoria organizacji w świetle koncepcji paradygmatu. Analiza metodologiczna dyscypliny*, Warszawa 2011.

Szpaderski A., *Prakseologiczna teoria zarządzania*, [w:] *Koncepcje i metody zarządzania*, (red.), Duchniewicz S., Warszawa 2010.

Zieleniewski J., *Prakseologia a teoria organizacji*, *Prakseologia*, nr 2 (50), 1974.

Kuc B.R., *Zarządzanie doskonałe*, Wydawnictwo Menedżerskie PTM, Warszawa 2003.

Kotarbiński T., *Traktat o dobrej robocie*, Ossolineum, Wrocław 1981.

POLISH PROBLEMS OF STATE MANAGEMENT

Abstract

*A study on **Polish problems of state management** is a conceptionally controversial thesis; it is original on account of an innovative and variant (from this to date) framing of a notion of management studies in scope and area, including the embrace of praxeological theory and the definition of a state, thanks to which state management involves a macro, meso and a micro scale.*

Furthermore, both, legislative, executive and judicial relations and roles of political parties' programmes are systemically analysed and planned. Also, roles of socio-economic plans for development of a country, as forms of democratic communication with society's needs, are systemically designed and analysed.

This study is a pioneer one, as it has to break through both the traditional understanding of management studies and widely – held views, set BC, that one can administrate a state.

For a long time I have searched for the definition of management, which is right for state management issues. After carrying out the analysis I adopted a modified functional and resource definition by Ricky W. Griffin. Its content stems from the analysis of achievements and paradigm of management studies ran in the world, where according to P. Drucker – 'A state is an organisation to which both rules of management theory and rules of management organisation are applied like to any other organisation'. This indisputable guru of management published the above statements (so important for management studies) i.a. in 'Management Challenges for XXI Century' (London 1999).

P. Drucker is the co-creator of USA's and Japan's economic success. His book sold in a similar number of copies as the Bible. In Poland the state is administrated, thus limitation of a scientific area for management studies researches to a micro scale on account of adopting management studies paradigm as a ruling discipline in management studies.

My (mentioned above) research subject concerns macro scale, as in Poland there are no research institutions dealing with realms of organisational management on a macro scale, including management of a state, hence there is no support for doing useful and reflective research on this subject-matter. The research is conducted single-handed and privately.

Key words: *dilemma, paradygma, system, organisation, management, state, public administration.*